

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Cob/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119203504
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1119203504.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členiek senátu JUDr. Ivany Neviďanskej a Mgr. Jany Brídzikovej v právnej veci žalobcu: Poistná udalosť s.r.o., so sídlom Sabinovská 11, 821 03 Bratislava, IČO: 45 474 231, právne zastúpený: Advokátska kancelária MHS Legal, s. r. o., so sídlom Galvaniho 7/D, 821 04 Bratislava, IČO: 36 866 687, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený: JUDr. Danuše Tichá s.r.o., Nám. M. Benku 6, 811 07 Bratislava, IČO: 52 058 310, o zaplatenie 738 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-170 zo dňa 19.10.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 26Cb/45/2019-170 zo dňa 19.10.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022 m e n í v časti výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 268,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 268,80 eura od 18.10.2018 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-170 zo dňa 19.10.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022 vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti výroku I. p o t v r d z u j e .
- III. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 26Cb/45/2019-170 zo dňa 19.10.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022 v časti výroku II. týkajúceho sa náhrady trov prvoinštančného konania m e n í tak, že žalovanému voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 27,16 %.
- IV. Žalovanému voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 27,16 %.
- V. Krajský súd v Bratislave z r u š u j e uznesenie Mestského súdu Bratislava III č.k. B1-26Cb/45/2019-305 zo dňa 01.10.2024 o náhrade trov konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo aj ako „súd“), rozsudkom č. k. 26Cb/45/2019-170 zo dňa 19.10.2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“ alebo aj ako „napadnuté rozhodnutie“) v spore žalobcu: Poistná udalosť s.r.o., so sídlom Sabinovská 11, 821 03 Bratislava, IČO: 45 474 231 (ďalej aj ako „žalobca“), proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441 (ďalej len ako „žalovaný“), o zaplatenie 738 eur s príslušenstvom, v celom rozsahu zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie v danej veci rozhodol podľa ustanovení § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 440, 442 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“ alebo aj ako „OZ“), § 4 ods. 1 a ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6, ods. 7 a ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 381/2001 Z. z.“ alebo aj ako „zákon o PZP“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len ako „nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z.“).

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 12.03.2019 domáhal voči žalovanému zaplata sumy vo výške 738 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 738 eur od 18.10.2018 do zaplata.

Žalobca uplatnený nárok voči žalovanému odôvodnil tým, že dňa 21.08.2018 došlo k totálnej škode na motorovom vozidle zn. E. E EČV: D (ďalej aj ako „poškodené motorové vozidlo“ vlastníka C. R. (ďalej aj ako „poškodený“) a to v dôsledku vzniknutej dopravnej nehody spôsobenej motorovým vozidlom E. I. H., EČV: D ktoré bolo poistené z titulu povinného zmluvného poistenia (ďalej aj ako „PZP“) u žalovaného a z tohto dôvodu si žalobca ako poškodený uplatňoval u žalovaného náhradu škody. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 07.09.2018 žalobca prevzal pohľadávku poškodeného voči žalovanému. Uviedol, že poškodený si v dôsledku vzniknutej škody na poškodenom motorovom vozidle prenajal u prenajímateľa (žalobcu) náhradné motorové vozidlo zn. KIA Ceed, EČV: R (ďalej aj ako „náhradné motorové vozidlo“) na základe nájmovej zmluvy zo dňa 22.08.2018. Prenajímateľ (žalobca) vystavil poškodenému za nájom náhradného motorového vozidla za dobu 17 dní faktúru č. 11809021 na sumu vo výške 1 122 eur (ďalej len ako „faktúra“), z ktorej mu žalovaný plnil len čiastočne a uhradil mu iba sumu vo výške 384 eur s tým, že mu neuznal celú dĺžku doby nájmu náhradného motorového vozidla. Žalovaný zároveň krátil poškodenému dennú sadzbu nájmovej zo sumy vo výške 66 eur na sumu vo výške 38,40 eura bez DPH. Žalobca na preukázanie účelnosti a obvyklosti sadzby denného nájmu súdu predložil súdu cenníky iných autopožičovní a mal za to, že suma denného nájmu bola obvyklou, pričom poškodený nemal nijakú povinnosť hľadať autopožičovňu s najnižšími cenami. Žalobca si spolu s istinou uplatnil aj nárok na úroky z omeškania, nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s poistným plnením v zmysle § 11 ods. 7 zákona o PZP. Uviedol že za deň ukončenia šetrenia poistnej udalosti určil deň telefonického rozhovoru so žalovaným, nakoľko do dnešného dňa nedisponuje listinou oznamujúcou mu termín skončenia šetrenia.

K žalobe sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 25.03.2020 a v ktorom uviedol, že žalobcom uplatnené nároky neuznáva. Argumentoval, že dňa 24.08.2018 vykonal obhliadku poškodeného motorového vozidla, pričom na základe posúdenia jeho všeobecnej hodnoty a predbežných nákladov na jeho opravu, konštatoval vznik tzv. totálnej škody poškodeného motorového vozidla a o tejto skutočnosti informoval poškodeného oznámením zo dňa 28.08.2018. Žalovaný uviedol, že dňa 30.09.2018 mu oznámil žalobca postúpenie pohľadávky poškodeným na úhradu náhrady škody za nájom náhradného motorového vozidla. Listom zo dňa 04.10.2018 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 03.10.2018 ukončil šetrenie poistnej udalosti s tým, že poškodenému priznal náhradu škody vo výške 384 eur za obdobie nájmu náhradného motorového vozidla od 22.08.2018 do 31.08.2018. Uviedol, že pri poskytnutí poistného plnenia za nájom náhradného motorového vozidla vychádzal z obdobia do oznámenia vzniku totálnej škody žalobcovi na poškodenom motorovom vozidle t. j. do 28.08.2018 a že mu dokonca priznal náhradu za nájom motorového vozidla o 3 dni nájmu navyše, pričom pri určení ceny denného nájmu vychádzal z primeranej ceny porovnateľných motorových vozidiel v danom regióne, ktoré sa pohybovali na úrovni 38,40 eura s DPH. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobcovi nepriznal náhradu nákladov za nájom motorového vozidla od 01.09.2018 do 07.09.2018 t. j. za obdobie presahujúce moment oznámenia o tzv. totálnej škode a to v sume vo výške 462 eur, ako ani žalobcom účtovanú dennú sadzbu nájmu vozidla vo výške 66 eur bez DPH a to celkovo v sume vo výške 276 eur. K nepriznanej dĺžke nájmu náhradného motorového vozidla žalovaný uviedol, že dňa 28.08.2018 bolo poškodenému oznámené listom, ako aj e - mailom, že predmetná škodová udalosť je posudzovaná ako tzv. totálna škoda a teda, že oprava poškodeného motorového vozidla sa považuje za neekonomickú. Preto od momentu oznámenia o posúdení poškodenia ako totálnej škody, nie je možné považovať náklady spojené s nájmom náhradného motorového vozidla za účelné a nutné. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.11.2019, sp. zn. 4Obdo/90/2019 a na závery rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.04.2019, sp. zn. 3Cob/47/2019, kedy súdy

nepovažovali za účelné náklady spojené s nájmom náhradného motorového vozidla za obdobie po oznámení skutočnosti poisťovateľa, že na poškodenom motorom vozidle vznikla totálna škoda.

Ďalej k výške ceny denného nájmu žalovaný uviedol, že cenu vo výške 66 eur bez DPH za deň nie je možné považovať za účelnú a primeranú a na dôkaz predložil súdu viacero cenníkov iných prenajímateľov v regióne, z ktorých vychádzal pri šetrení predmetnej poistnej udalosti s tým, že predmetom nájmu bolo motorové vozidlo nižšej strednej triedy, ktorého cena denného nájmu sa podľa iných auto - požičovní pohybovala od 25 eur do 32 eur (GlobalCar SK s. r. o.) prípadne 30 eur až 31 eur za deň (spoločnosť AVIS). Zdôraznil, že neprimeranosť ceny denného nájmu stanovenú žalobcom preukazujú aj cenníky ním predložené a potvrdzujú tak jeho tvrdenia o neprimeranej výške ceny denného nájmu, keď z nich vyplývajú ceny od 18,30 eura do 26,60 eura bez DPH (ABC Rent a Car - cenník z roku 2012), 24 eur do 26 eur za deň (ABRIX - cenník z 2012).

Na základe vyššie uvedeného, žalovaný nepovažoval žalobcom uplatnenú cenu denného nájmu náhradného motorového vozidla za primeranú a účelnú. Taktiež poukázal na to, že z faktúry vystavenej žalobcom za nájom náhradného motorového vozidla vyplýva, že stanovená cena nájmu pozostávala zo základnej sadzby vo výške 45 eur bez DPH a tzv. prirážky vo výške 21 eur bez DPH za nezloženie zábezpeky na začiatku prenájmu motorového vozidla. Zdôraznil, že škodca ani žalovaný neboli zmluvnými stranami zmluvy o prenájme náhradného motorového vozidla a nemohli ani ovplyvniť takto dojednané podmienky nájomného vzťahu, ktoré nedôvodne navýšili cenu prenájmu o takmer 100 %. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/3/2015 z 28.06.2016 v súvislosti s limitmi náhrady škody za prenájom náhradných motorových vozidiel. Vzhľadom na uvedené, žalovaný nepovažoval žalobcom uplatnené nároky za dôvodné v časti náhrady škody vo výške 276 eur, ako sumy rovnajúcej sa rozdielu medzi priznanou sumou za denný nájom náhradného vozidla vo výške 38,40 eura bez DPH a žalobcom účtovanou sumou 66 eur bez DPH. Nestotožnil sa ani so žalobcom uplatneným nárokom na úroky z omeškania, nakoľko mal za to, že si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o PZP, keď zaslaným oznámením o poistnom plnení zdôvodnil nepriznanie časti nákladov prenájmu náhradného motorového vozidla. V tejto súvislosti zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017, podľa ktorého poškodenému nevzniká nárok na úroky z omeškania v prípade, ak si poisťovateľ splní svoju povinnosť v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia zákona o PZP. Zastával názor, že v danom prípade si uvedenú povinnosť oznámením zo dňa 04.10.2018, splnil.

Z vyjadrení strán počas súdneho sporu považoval súd za nesporné skutkové tvrdenia o tom, že dňa 21.08.2018 došlo k škodovej udalosti na motorovom vozidle vlastníka - C. R. E. E EČV:D pričom zavinenie škodovej udalosti nebolo medzi stranami sporné. Vinník nehody mal v čase nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie u žalovaného. Poškodený dňa 22.08.2018 uzatvoril so žalobcom ako prenajímateľom nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol nájom motorového vozidla KIA Ceed. Poškodený mal motorové vozidlo v nájme 17 dní, za čo mu žalobca vystavil faktúru na sumu 1 122 eur. Žalovaný uhradil žalovanému náhrady škodu za nájom náhradného motorového vozidla vo výške 384 eur a vo zvyšku v sume 738 eur poškodenému nepriznal poistné plnenie. Poškodený svoju pohľadávku postúpil na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 07.09.2018. Sporným v konaní bola skutočnosť, či žalobca preukázal svoj uplatnený nárok, a dôvodnosť krátenia náhrady škody zo strany žalovaného.

Súd v zmysle ustanovenia § 204 CSP sa oboznámil s listinami založenými v súdnom spise: s lustráciami žalobcu a žalovaného v obchodnom registri (č. l. 15-21 s. sp.), so zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07.09.2018, s nájomnou zmluvou náhradného motorového vozidla zo dňa 22.08.2018, s faktúrou za nájom motorového vozidla č. 180901, s oznámením o postúpení pohľadávky (č. l. 26 s. sp.), s čestným prehlásením (č. l. 27 s. sp.), s úhradou faktúry (č. l. 28 s. sp.), s cenníkmi motorových vozidiel (č. l. 29 s. sp.), so správou o nehode, s potvrdením o cene nájmu motorového vozidla (č. l. 29 - 30 s. sp.), s vyjadreniami strán sporu, ako aj s ďalším obsahom súdneho spisu.

Z vykonaného dokazovania a z vyjadrení strán mal v konaní súd prvej inštancie preukázaný vyššie uvedený skutkový stav, pričom po šetrení vykonanom žalovaným, bola škoda na poškodenom motorovom vozidle ustálená ako totálna.

Súd prvej inštancie vyhodnotil námietky žalovaného ohľadom aktívnej legitímácie žalobcu ako nedôvodné, nakoľko zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 07.09.2018 považoval za platne uzatvorenú v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a žalobcu ako aktívne vecne legitímovaného v tomto konaní.

Ako nedôvodné však súd prvej inštancie vyhodnotil námietky žalovaného ohľadne účelnosti nájmu náhradného motorového vozidla prekračujúci okamih oznámenia žalovaného o totálnej škode na motorovom vozidle poškodeného, ako aj námietku obvyklosti a primeranosti výšky ceny denného nájmu náhradného vozidla. Pokiaľ ide o samotnú dĺžku nájmu náhradného motorového vozidla zastával názor, že poškodenému vznikol nárok na náhradu škody predstavujúcej náklady vynaložené za nájom náhradného motorového vozidla iba do okamihu, kedy mu žalovaný oznámil, že jeho oprava je neekonomická, resp. že ide o totálnu škodu. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že poškodený by mal mať nárok náhradu nákladov za nájom náhradného motorového vozidla až do momentu vyplatenia finančných prostriedkov zo strany poisťovne (žalovaného), nakoľko by bol v opačnom prípade znevýhodnený v porovnaní s poškodeným, ktorému by na motorovom vozidle vznikla iba parciálna škoda. V prípade totálnej škody súd prvej inštancie za účelné náklady nájmu náhradného motorového vozidla považoval dobu bezprostredne po škodovej udalosti, teda v dobe, kedy nie je možné vedieť či bude oprava motorového vozidla ekonomická, resp. účelná. V okamihu, keď je jasné, že oprava poškodeného vozidla nie je hospodárna, nemožno ďalšie náklady za nájom náhradného vozidla považovať za účelné a tieto náklady nie je možné považovať za nevyhnutný náklad súvisiaci s vznikom škody. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4Cob/102/2020 a 2Cob/34/2020. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil nájom náhradného motorového vozidla po oznámení totálnej škody na motorovom vozidle t. j. dňa 28.08.2018, za neúčelný a mal za to, že poškodenému nevznikol nárok na náhradu týchto výdavkov vynaložených za náhradné motorové vozidlo.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný priznal žalobcovi nárok na náhradu škody o tri dni viac, ako mu vznikol nárok.

K výške denného nájmu za náhradné motorové vozidlo uplatneného žalobcom, súd prvej inštancie uviedol, že po vyhodnotení všetkých dôkazov predložených žalobcom, ako aj žalovaným, dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania primeranosti a obvyklosti tejto ceny vzhľadom na porovnateľné ceny iných autopožičovní za požičanie porovnateľného motorového vozidla v danom čase a regióne. V súvislosti s primeranosťou nákladov prenájmu náhradného motorového vozidla, súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3MCdo/3/2015 z 28.06.2016, ktorý uviedol, že výšku náhrady škody, za ktorú zodpovedá žalovaný, bolo potrebné stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase. Na preukázanie neprimeranosti výšky denného nájmu stanoveného žalobcom (66 eur bez DPH) predložil žalovaný cenníky iných prenajímateľov v regióne, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalobcom uplatnená cena nie je vzhľadom na typ náhradného motorového vozidla, dobu nájmu a miesto nájmu cenou obvyklou. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že nebolo povinnosťou poškodeného hľadať autopožičovňu s najnižšími cenami, nakoľko samotná skutočnosť, že bol v užívaní vlastného motorového vozidla obmedzený škodovou udalosťou, ktorú nezavinil, znamená negatívny zásah do jeho obvyklého života. Zdôraznil, že poškodený si však pri nájme náhradného motorového vozidla musel byť vedomý skutočnosti, že zodpovedný subjekt (poisťovateľ vinníka nehody), nie je povinný uhradiť mu akékoľvek náklady za nájom náhradného motorového vozidla, ale iba také, ktoré boli vynaložené účelne, a ktoré sú primerané aj vo vzťahu k poškodenému motorovému vozidlu. Primeranými nákladmi za nájom náhradného motorového vozidla teda nebudú ani také, ktoré by v prípade poškodenia luxusného motorového vozidla zodpovedali nájmu porovnateľného náhradného motorového vozidla, ak dôjde k poškodeniu motorového vozidla nižšej triedy a poškodený si najme luxusné motorové vozidlo. Je preto potrebné skúmať účelnosť vynaložených nákladov. V predmetnom prípade si poškodený prenajal náhradné motorové vozidlo KIA Ceed, čo je vozidlo nižšej triedy, zodpovedajúce poškodenému motorovému vozidlu. Z nájomnej zmluvy o nájme motorového vozidla vyplýva, že cena za deň nájmu predstavovala sumu 66 eur bez DPH, pričom nájom náhradného vozidla trval od 22.08.2018 do 07.09.2018. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj faktúra č. 180901 zo dňa 07.09.2018 na sumu vo výške 1 122 eur, v ktorej je uvedená základná cena denného nájmu vo výške 45 eur + prirážka 21 eur denne, čo predstavuje konečnú sumu vo výške 66 eur za deň nájmu náhradného motorového vozidla. Žalobca na preukázanie primeranosti a obvyklosti ceny nájmu k žalobe priložil viaceré cenníky iných prenajímateľov

motorových vozidiel, pričom z cenníka spoločnosti ABC Rent a Car (cenník z roku 2012) vyplýva, že cena sa pohybovala od 18,30 eur do 26,60 eura bez DPH, v prípade spoločnosti ABRIX (cenník z roku 2012) sa cena pohybovala v rozmedzí od 24 eur do 26 eur za deň. Pokiaľ ide o cenník spoločnosti CAR RENTAL 24, súd prvej inštancie uviedol, že tento cenník je nečitateľný, pričom z neho vyplýva, že je platný od roku 2008, napriek tomu, že k nájmu náhradného motorového vozidla došlo až v roku 2018. Z cenníkov spoločností ponúkajúcich nájom motorových vozidiel vyplýva, že porovnateľné motorové vozidlo sa v danom čase a mieste dalo prenajať za sumu od 25 eur do 32 Eur (spoločnosť GlobalCar SK s. r. o.), či od 30 eur do 32 eur (spoločnosť AVIS) a to za deň nájmu. Z porovnania predložených cenníkov vyplýva, že motorové vozidlo porovnateľné s motorovým vozidlom, ktoré mal v nájme poškodené, bolo možné prenajať za cenu od 18,30 eura do 32 eur za deň, čo je výrazne nižšia suma, za akú mal v nájme náhradné motorové vozidlo poškodené a akú si nárokuje v konaní žalobca. Z uvedeného mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobcom uplatnená cena výrazne vybočuje z cenového pásma porovnateľných motorových vozidiel v rozhodnom čase a regióne. Súd prvej inštancie zdôraznil, že škodca a ani poisťovateľ škodcu ako žalovaný, neboli zmluvnými stranami zmluvy o nájme náhradného motorového vozidla a nemohli tak ovplyvniť dojednané podmienky nájomného vzťahu, ktoré zbytočne navýšili ceny nájmu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/402/2015 zo dňa 28.04.2016, kedy odmietol priznať neprimerane dohodnuté navýšenie cien služieb poskytovaných poškodenému voči škodcovi v rámci náhrady škody. Zhrnul, že navýšenie základnej sadzby denného nájmu (45 eur/deň) o 21 eur teda znamenalo konečnú sumu denného nájmu vo výške 66 eur/deň, čo je suma neprimerane vysoká voči porovnateľným prenajímateľom.

Súd prvej inštancie vo vzťahu k obvyklosti ceny denného nájmu za náhradné motorové vozidlo dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania jeho tvrdení o primeranosti tejto ceny, čoho dôsledkom bolo zamietnutie žaloby. K žalobcom uplatneným úrokom z omeškania súd prvej inštancie sa nepovažoval za potrebné vyjadrovať, nakoľko žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu zamietol.

4. Žalobca podal včas proti napadnutému rozsudku odvolanie zo dňa 05.12.2022 v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Žalobca namietal, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil v časti

týkajúcej sa odôvodnenosti dĺžky nájmu náhradného motorového vozidla pri totálnej škode vzniknutej na poškodenom motorovom vozidle a týmto nesprávnym procesným postupom došlo k jeho porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj, že vec nesprávne právne posúdil ohľadom otázky účelnosti nájmu náhradného motorového vozidla, keď za účelnú dobu nájmu náhradného motorového vozidla považoval len dobu do oznámenia žalovaného poškodenému, že na poškodenom motorovom vozidle vznikla totálna škoda. Nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že náklady vynaložené na nájom náhradného motorového vozidla nemožno považovať za účelne vynaložené len do obdržania oznámenia žalovaného o likvidácii poisťnej udalosti ako totálnej škody a mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne považoval náklady za náhradné motorové vozidlo vynaložené účelne len do doby, kým nie je rozhodnuté o hospodárnosti opravy poškodeného motorového vozidla t. j. do doby, kým poškodený neobdrží oznámenie žalovaného o totálnej škode. Namietal, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku neuviedol, prečo zaujal vyššie uvedený právny názor, nie je jasné akými úvahami sa riadil a na základe akých argumentov dospel k predmetnému právnomu názoru.

Zastával názor, že náklady vynaložené na nájom náhradného motorového vozidla predstavujú škodu vzniknutú poškodenému v súvislosti s dopravnou nehodou, ktorý po obdržaní oznámenia od poisťovne o totálnej škode musel stále ešte vynakladať náklady na nájom náhradného motorového vozidla, keďže nemohol používať svoje vlastné motorové vozidlo. Dôvodil, že potreba prenajímať si náhradné motorové vozidlo odpadla až poukázaním poisťného plnenia žalovaným, z ktorého si poškodený mohol kúpiť nové motorové vozidlo a nemusel si už prenajímať náhradné motorové vozidlo a teda, náklady vynaložené na náhradné motorové vozidlo po obdržaní poškodeným oznámenia od poisťovne o totálnej škode, boli preto stále vynakladané v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Uviedol, že poškodený dňa 07.09.2018 obdržal poisťné plnenie od poisťovne a v tento deň vrátil autopožičovní prenajaté motorové vozidlo a že až poskytnutým peňažným plnením mal možnosť zakúpiť si nové motorové vozidlo a tým došlo tak k náprave stavu spôsobeného mu dopravnou nehodou. V tejto súvislosti žalobca poukázal na českú judikatúru a to, že obdobný názor aj uviedol Ústavný súd Českej republiky vo svojom náleze I.

ÚS 3831/17 a zdôraznil, že najvyššie súdne authority v Slovenskej republike sa podľa jeho vedomostí ešte oprávnenosťou nákladov za prenájom náhradného vozidla po doručení oznámenia o totálnej škode nezaoberali.

Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom doby dĺžky nájmu náhradného motorového uvedenej v bode 25. napadnutého rozsudku a mal za to, že ju ani nie je schopný napadnúť odvolaním, nakoľko nie je žiadna uvedená a bola mu tak odňatá možnosť náležite sa brániť v rámci odvolania.

Zároveň nesúhlasil s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia účelnosti nákladov uvedenej v bode 25. napadnutého rozsudku, nakoľko v odôvodnení neuviedol žiadne argumenty podporujúce jeho tvrdenie o neúčelnosti nájmu náhradného vozidla po obdržaní oznámenia žalovaného o totálnej škode. Súd prvej inštancie zaujal právny názor bez akéhokoľvek odôvodnenia a takýmto konaním porušil právo na spravodlivý súdny proces. Dôvodil, že doručenie oznámenia o totálnej škode nemalo žiadny vplyv na o faktickú situáciu poškodeného a súd prvej inštancie sa mal vysporiadať s tým, aký vplyv malo oznámenie o totálnej škode na faktickú situáciu poškodeného, keďže stav spôsobený dopravnou nehodou stále trval.

Ďalej žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s viacerými jeho podstatnými argumentami prednesenými na pojednávaní.

K uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 4Obdo/90/2019 zo dňa 15.11.2019, na ktoré odkázal žalovaný vo svojom vyjadrení, žalobca uviedol, že citované rozhodnutie nie je aplikovateľné na túto vec, nakoľko najvyšší súd sa vôbec nezaoberal odôvodnenosťou nákladov za náhradné motorové vozidlo po doručení oznámenia poisťovne o totálnej škode, pretože dovolanie bolo odmietnuté z procesných dôvodov. Zastával názor, že pri rozhodovaní možno prihliadnuť na ním uvedené nálezy Ústavného súdu Českej republiky.

Zároveň tvrdil, že má voči žalovanému nárok na úrok z omeškania za oneskorené poskytnutie poistného plnenia vo výške 5 %, avšak súd prvej inštancie sa z dôvodu zamietnutia žaloby úrokmi z omeškania nezaoberal.

Žalobca zastával názor, že má nárok na priznanie náhrady nákladov za nájom náhradného motorového vozidla aj za obdobie po doručení oznámenia o totálnej škode a nesúhlasil s dôvodmi uvedenými žalovaným a to, že § 11 ods. 8 zákona o PZP upravuje povinnosť žalovaného zaplatiť úrok z omeškania len v prípade neskorého prešetrovania poistnej udalosti. Ďalej argumentoval, že má nárok na krátené poistné plnenie, ktoré mu malo byť vyplatené do 15 dní odo dňa skončenia šetrenia poistnej udalosti a ktoré mu nebolo vyplatené včas (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Žalobca zhrnul, že preukázal, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, že náklady na prenájom náhradného motorového vozidla sú odôvodnené aj po doručení oznámenia o totálnej škode a že má nárok na úrok z omeškania za oneskorené plnenie.

5. Žalovaný vyjadrením zo dňa 06.03.2023 k odvolaniu žalobcu zo dňa 05.12.2022 uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie vo veci samej a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Mal za to, že napadnutý rozsudok spĺňa všetky zákonné náležitosti rozsudku podľa § 220 CSP t. j. o. i. aj to, že odôvodnenie rozsudku je úplné a preskúmateľné a teda spôsobilé odstrániť právnu neistotu strán sporu, nakoľko súd prvej inštancie zrozumiteľne a jasne uviedol, ako vec ustálil a právne posúdil a na základe akých vykonaných dôkazov a aplikáciou akých právnych noriem. Mal za to, že súd prvej inštancie správne právne vec posúdil, a teda správne aplikoval príslušnú právnu úpravu na vec samú. Ďalej mal za to, že súd prvej inštancie postupoval počas súdneho konania procesne správne, a ani jednej zo strán konania neznemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, a že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo žiadnym spôsobom k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, a teda možno konštatovať, že napadnutý rozsudok je v súlade aj so základnými princípmi CSP.

Poukázal na to, že z odvolania žalobcu vyplýva, že v zásade len nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, čo však nie je odvolacím dôvodom a ďalej, že nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými (podľa nepreukázaných tvrdení žalobcu zrejme len v odseku 25.) v

odôvodnení napadnutého rozsudku, čo však nie je dané/dôvodné, a navyše to ani nie je odvolacím dôvodom. Mal za to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie sa veľmi rozsiahlo a podrobne oboznámil so skutkovým stavom a okolnosťami súvisiacimi s (nielen) údajným nárokom žalobcu na náhradu nákladov za nájom náhradného motorového vozidla v prípade neekonomickkej opravy (totálnej škody) motorového vozidla, ale i okolnosťami zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 07.09.2018 v spojení s aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu.

Argumentoval, že žalobca nekonkretizoval, aké konkrétne ustanovenia zákona súd prvej inštancie svojim postupom porušil a v čom konkrétne vidí ich porušenie, a to tým, že (údajne) nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa dĺžky nájmu náhradného motorového vozidla pri totálnej škode na poškodenom motorovom vozidle, resp. „zaujal právny názor bez akéhokoľvek odôvodnenia“, pričom žalobca ešte doplnil, že účelnosť predmetného nájmu náhradného vozidla po oznámení žalovaného o totálnej škode, údajne súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil; ďalej žalobca uviedol, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho ďalšími argumentmi prednesenými na pojednávaní dňa 19.10.2022, avšak toto nie je dané, preukázané, a ani dôvodné.

Žalovaný zastával názor, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo žalobcu ako strany sporu, aby sa súd prvej inštancie stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, tak ako to nesprávne dôvodí žalobca.

V súvislosti s vyššie uvedeným žalovaný uviedol, že nie je celkom zrejmé, na základe akej skutočnosti žalobca tvrdil, že u neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko práve on bol tou stranou, ktorá bola v konaní na súde prvej inštancie nečinná. Uviedol, že k jeho vyjadreniu zo dňa 24.03.2020, sa žalobca vyjadril takmer po troch rokoch, pričom žalobca doručil súdu prvej inštancie svoje vyjadrenie až dňa 18.10.2022 t.j. deň pred pojednávaním konanom dňa 19.10.2022 a na ktoré však súd prvej inštancie neprihliadal, čo žalovaný považoval za správny a právom aprobovaný procesný postup súdu prvej inštancie (aj) s ohľadom na zásadu kontradiktórnosti, zásadu koncentrácie konania a hospodárnosti konania (podľa najmä, nie však výlučne čl. 8, 9, 10 a 17 CSP). Uzavrel, že žalobca tak neunesol dôkazné bremeno, nakoľko uvedené (zdanlivé/neúčinné) „popretie“ o. i. aj v podobe vyjadrenia zo dňa 18.10.2022, ním nebolo uplatnené včas. Dôvodil, že súd prvej inštancie okrem iného aj v tejto časti dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, pretože v zmysle § 153 (odsek 2, 3) CSP platí, že ak strana žalobcu nepredloží prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, súd prvej inštancie nie je povinný na takéto (včas nepredložené) prostriedky prihliadnuť, čo však nie je možné kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP a to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalovaný uviedol, že mu nie je celkom zrejmé, či si ho žalobca správne vykladá, čo je jeho obsahom a kedy je namieste ho použiť ako odvolací dôvod, lebo nie je objektívne daný a ani dôvodný. Faktom je, že tento dôvod v sebe implikuje hmotnoprávnu vadu rozhodnutia, a teda je použiteľný iba za predpokladu, ak došlo k mylnému použitiu tej-ktorej právnej normy (žalobca však nekonkretizuje, ktorej konkrétne a potom v čom konkrétne vidí jej „mylné“ použitie) na zistený skutkový stav alebo prípadne k použitiu právnej normy, ktorá nie je aplikovateľná na ten-ktorý skutkový stav, čo však nie je (podľa názoru žalovaného) použiteľné v prípade napadnutého rozsudku. Žalovaný zastával názor, že napadnutý rozsudok je v celom jeho rozsahu (vecne aj) právne správny. Navyše za riadne odôvodnené a právo na spravodlivý proces neporušujúce rozhodnutie možno považovať (aj) také, ktoré nedáva (pretože nie je to nutné) podrobnú odpoveď na každé tvrdenie, či námietku tej-ktorej strany sporu, nakoľko rozsah povinnosti odôvodniť akékoľvek rozhodnutie všeobecného súdu sa posudzuje s ohľadom na okolnosti toho-ktorého prípadu.

Ďalej žalovaný poukázal aj na rozpory v čl. I. odvolania, ktoré sú už (vo vzťahu k celku) na hranici zmätocnosti. Žalovaný považoval skutočnosti/domnienky uvádzané žalovaným v odvolaní (čl. I., II. a III.) iba za opakujúcu sa nedôvodnú argumentáciu, z opatrnosti k čl. I., II. a III. uvedené skutočnosti namietal, nakoľko tieto nie sú spôsobilé rozporovať v konaní na súde prvej inštancie uvedené jeho tvrdenia, čo mal súd prvej inštancie preukázané a s čím sa aj vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku o. i. najmä v ods. 24. až 27. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že oznámenie o tzv. totálnej škode zo dňa 28.08.2018 nie je spôsobilé viesť k zániku príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorá vznikla poškodenému v podobe nákladov na náhradné motorové vozidlo a porušením právnej povinnosti, ktoré ho viedlo k potrebe

využívať a že priama príčinná súvislosť v rámci totálnej škody existuje až do doby obstarania „nového“ motorového vozidla (pri tzv. totálnej škode, kedy je poškodené vozidlo ekonomicky neopraviteľné).

Zároveň žalovaný nesúhlasil s názorom žalobcu, že rozhodným by mohlo byť v takomto prípade až vyplatenie finančných prostriedkov, t. j. faktické plnenie žalovaného (poisťovateľa), nakoľko takýto postup je vylúčený a nevhodný a poukázal na to, že ním uvedené názory boli citované z rozhodnutí v Českej republike a v predmetnom odvolaní boli iba preložené do slovenského jazyka s tým, že takmer celé odôvodnenie odvolania je len akýmsi kompilátom (aj) predmetných českých rozhodnutí. Žalovaný zdôraznil, že rozhodnutia súdu Českej republiky nespádajú pod pojem ustálená rozhodovacia prax, ani pod pojem rozhodnutie najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31.10.2017) a teda nepredstavujú rozhodnutia, od ktorých by sa nemohol súd v prvej inštancii alebo aj odvolací súd v skutkovo obdobnej veci odkloniť.

Zastával názor, že v prípade totálnej škody možno za určitých okolností považovať za účelne vynaložené tie náklady na nájom náhradného motorového vozidla, ktoré vznikli v čase bezprostredne po nehode, pokiaľ ešte nie je zjavné, či bude účelné ho opraviť. Akonáhle je však objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného motorového vozidla je nevhodná/neekonomická (ako tomu bolo vo veci samej), a preto sa vykonávať nebude (t. j. ide o totálnu škodu), nemožno náklady na nájom náhradného motorového vozidla považovať za účelné, nutné a primerané.

Žalovaný zastával názor, že preto nájomné za náhradné motorové vozidlo za dobu po oznámení o totálnej škode, už nemožno považovať za účelný a nevyhnutný náklad v súvislosti so vznikom škody. V tejto súvislosti sporoval aj názor žalobcu a to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v uznesení sp. zn. 4ObdO/90/2019 zo dňa 15.11.2019 vôbec nezaoberal právnou argumentáciou Krajského súdu v Bratislave v jeho rozsudku sp. zn. 3Cob/47/2019 zo dňa 24.04.2019, nakoľko dovolanie voči nemu bolo odmietnuté a to z dôvodu, že žalobca vyčlenil iba niektoré časti/odseky z citovaného odôvodnenia, pričom si z neho povybíral iba niektoré strany (čo spôsobilo vytrhnutie z kontextu), či odseky z jeho odôvodnenia tak, aby to (zrejme) mohol podporne (putatívne) použiť v rámci svojej domnejšej argumentácie. Mal za to, že predmetné uznesenie skôr potvrdzuje jeho argumentáciu súvisiacu práve s neúčelnosťou a neprimeranosťou nákladov spojených s nájmom náhradného motorového vozidla po oznámení o totálnej škode.

Žalovaný mal za to, že argumentácia žalobcu uvedená v odvolaní, neobstojí, a preto ho považuje za nedôvodnú a napadnutý rozsudok považoval za zákonný, vecne a právne správny. Navrhoval, aby ho odvolací súd potvrdil a aby mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného zo dňa 06.03.2022, replikou zo dňa 12.05.2023 a zotrval na svojich tvrdeniach a v podrobnostiach odkázal na podané odvolanie.

Ďalej žalobca uviedol, že proti rozsudku Krajského súdu Bratislava zo dňa 23.06.2022 vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cob/102/2020, podal na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“ alebo aj ako „ÚS SR“) ústavnú sťažnosť a ktorý o nej rozhodol nálezom zo dňa 16.02.2023 pod spisovou značkou III. ÚS 602/2022 tak, že čiastočne zrušil rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4Cob/102/2020 zo dňa 23.06.2022 a to v bodoch III. a IV. výroku a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu Bratislava na ďalšie konanie. Podstata ústavnej sťažnosti spočívala v námietke žalobcu, že Krajský súd Bratislava ústavne neudržateľným spôsobom ustálil, že poškodený má nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených so vznikom škody na jeho motorovom vozidle (v danej veci na náhradu nákladov spojených s prenájomom náhradného motorového vozidla) iba do času, keď bolo poškodenému zo strany žalovanej poisťovne oznámené, že ide o totálnu škodu na motorovom vozidle a jeho oprava nie je účelná. Dôvodil, že v konaní pred ústavným súdom sa posudzovala rovnaká právna otázka ako v tejto veci. Podľa ústavného súdu je názor o zániku účelnosti nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla momentom doručenia oznámenia poisťovne o totálnej škode ústavne neudržateľný s tým, že poukázal najmä na body 20., 21., 24. a 26. citovaného nálezu. Zdôraznil, že ústavný súd sa priklonil k jeho názoru prezentovanom v odvolaní s tým, že rovnaký názor zaujal aj Ústavný súd Českej republiky. Uviedol, že nález zo dňa 16.02.2023 III. ÚS 602/2022 bol vydaný v priebehu odvolacieho konania.

Žalobca mal za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že odvolanie podal z relevantných odvolacích dôvodov a nesúhlasil s názorom žalovaného, že napadol rozsudok z dôvodov, ktoré ani nie sú odvolacími dôvodmi. Uviedol, že v odvolaní nespochybňoval skutkové závery súdu, ale namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku a právne posúdenie veci. Uviedol, že v odvolaní nespochybňoval správnosť neprihliadnutia súdu prvej inštancie na jeho vyjadrenie zo dňa 18.10.2022 z dôvodu koncentrácie konania, avšak mal za to, že, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou prednesenou na pojednávaní a že na pojednávaní neuvádzal nové skutkové tvrdenia.

Zároveň k odvolaniu priložil úplné znenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4ObdO/90/2019 zo dňa 15.11.2019 získané z portálu judikaty.info a bez akéhokoľvek zásahu do jeho obsahu ho priložil k odvolaniu. Uviedol, že argumentácia krajského súdu sa týkala povinnosti poisťovne nahradiť náklady za prenájom náhradného motorového vozidla len do momentu doručenia oznámenia o totálnej škode. Poukázal na to, že z uvedeného uznesenia však vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa danou argumentáciou nezaoberal. Uvedené vyplýva aj zo spôsobu rozhodnutia o podanom dovolaní. Najvyšší súd podané dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Pri odmietnutí dovolania sa vecná správnosť napadnutého rozhodnutia neskúma.

7. Žalovaný sa vyjadril k replike žalobcu zo dňa 12.05.2023, duplikou zo dňa 25.07.2023 a zotrval na svojich tvrdeniach s tým, že k ostatným (len zopakovaným) tvrdeniam žalobcu sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu už rozsiahol vyjadrovať. Uviedol, že žalobca v zásade len opakovol svoju doterajšiu účelovú argumentáciu a na ostatné jeho vyjadrenie reagoval len sčasti (a to prevažne opakovaním už ním skôr uvádzanej argumentácie, či citáciami z rozhodnutí) a vo veci samej nereagoval vôbec. Poukázal na to, že žalovaný vo svojom poslednom vyjadrení uvádzal o. i. viaceré rozhodnutia, ktoré len potvrdzujú, že súdna prax nie je ustálená v rovnakom právnom názore tak, ako to uviedol žalobca. Žalovaný mal za to, že ani odkazovanie na žalobcom vybrané rozhodnutia v iných konaniach nemožno považovať za odstránenie podstatného nedostatku jeho odvolania, keď tento žiadnym spôsobom neuviedol, v čom konkrétne malo spočívať o. i. nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Zdôraznil, že odvolanie žalobcu nespĺňa náležitosti odvolania. Ďalej uviedol, že nepreukázané tvrdenia žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia, či údajnej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, považuje za nedôvodné, nakoľko napadnutý rozsudok je v celom jeho rozsahu vecne aj právne správny. Argumentoval, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo žalobcu ako strany sporu, aby sa súd prvej inštancie stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Súd prvej inštancie nemusí poskytnúť odpoveď na všetky otázky nastolené žalobcom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných tou- ktorou stranou sporu (žalobcom). Záverom žalovaný zhrnul, že je zrejmé, že žalobca v zásade len nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, čo však nie je dané/dôvodné a nie je to ani odvolacím dôvodom. Žalobca v odvolaní len opakovol tie isté tvrdenia, ktoré už uvádzal v priebehu konania a s ktorými sa súd prvej inštancie riadne v napadnutom rozsudku vysporiadal.

8. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 6Cob/45/2024 zo dňa 21.03.2024 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45//2019-170 zo dňa 19.10.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022, ktorý zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania žalovanému v rozsahu 100 %.

9. Žalobca ako sťažovateľ podal proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“) č.k. 6Cob/45/2024 - 291 zo dňa 21.03.2024 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022, na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť a o ktorej rozhodol ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústava“) nálezom III. ÚS 476/2024-47 tak, že napadnutým rozsudkom krajského súdu č.k. 6Cob/45/2024 - 291 zo dňa 21.03.2024 (poznámka súdu v predmetnom rozhodnutí chýba - „v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022“), došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa (žalobcu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj ako „dohovor“) a ktorý vzhľadom na porušenie práv sťažovateľa (žalobcu) rozhodol podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 2

a ods. 3 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o ústavnom súde“) tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Cob/45/2024 - 291 zo dňa 21.03.2024 zrušil (výrok 1.) a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie (výrok 2.) s tým, že Krajský súd v Bratislave je v ďalšom konaní podľa § 134 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu.

ÚS SR v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že už v náleze č. k. III. ÚS 602/2022-34 zo 16. februára 2023 vyslovil ústavnú neudržateľnosť záveru súdu, že v prípade totálnej škody účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je neúčelná, teda keď žalovaná poisťovňa oznámila poškodenému spôsob likvidácie škodovej udalosti (neúčelnosť opravy vozidla).

Dôvodil, že poškodený, ktorému na motorovom vozidle vznikla čiastočná škoda a poškodený, ktorému vznikla totálna škoda, sa nachádzajú v porovnateľnej situácii, keďže obaja nemôžu z objektívnych dôvodov užívať svoje vlastné motorové vozidlo a riešenie im ponúka nájom náhradného motorového vozidla. Legitímna je preto otázka, prečo má byť poškodený, ktorému vznikla na motorovom vozidle totálna škoda, v horšom postavení ako poškodený, ktorému vznikla čiastočná škoda, do ktorého ho dostane taký výklad právnej normy, podľa ktorého účelnosť nákladov možno považovať len do oznámenia poisťovne o spôsobe likvidácie. Argumentoval, že poškodený ani po tomto oznámení poisťovne nemôže naďalej využívať svoje vlastné motorové vozidlo, čiže nedochádza k zmene jeho postavenia a naďalej je nútený využívať náhradné motorové vozidlo. Na základe uvedeného, tak možno považovať dobu od zapožičania náhradného motorového vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady (III. ÚS 602/2022). Mal za to, že za oznámenie o ukončení šetrenia škodovej udalosti nie je možné považovať predbežné oznámenie poisťovne o rozsahu poškodenia motorového vozidla t. j. oznámenie o spôsobe, akým bude poisťovňa ďalej pri šetrení škodovej udalosti postupovať. Dôležitým kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti užívania náhradného vozidla môže v okolnostiach prípadu byť doručenie oznámenia o ukončení likvidácie (ukončenie šetrenia) škodovej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, keď poškodený ich prijatím (až) získa možnosť využívať hodnotu, ktorú pred škodovou udalosťou plnohodnotne realizoval využívaním poškodeného vozidla. Poukázal na to, že k obdobnému záveru dospel aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 2932/20 zo 14. januára 2021.

ÚS SR zdôraznil, že preskúmaná záležitosť nie je v poistných vzťahoch nijako nová. „Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu, sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolností jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu.“ (Greger, R. Zwickel, M. Haftungsrecht im Straßenverkehr. Handbuch und Kommentar. 2014 Walter de Gruyter GmbH Berlin/Boston, s. 651).

Uviedol, že z napadnutého rozsudku vyplýva, že žalovaný oznámil sťažovateľovi (žalobcovi) listom zo 04.10.2018, že ukončil šetrenie ním uplatnených nákladov a že mu priznal poistné plnenie do 31.08.2018. S poukazom na uvedené závery, práve tomuto dátumu možno priznať ústavne akceptovateľnú časovú limitáciu na účely primeranej náhrady škody a jej poistnoprávnemu ekvivalentu. Uzavrel, že krajský súd sa od takejto interpretácie v ústavnoprávnom rozmere odklonil.

Ústavný súd uviedol, že v preskúmanej veci sa spor týkal dvoch podnikateľských subjektov (poisťovne a prenajímateľa náhradných motorových vozidiel a zároveň obchodníka s poistnými pohľadávkami) a konštatoval, že poškodený sa dostal do pozície nosiča tohto kapitálového problému. Ústavný súd pristúpil k prejednaniu tejto veci pohľadom do podústavného práva, keďže § 422 CSP limituje možnosť podania dovolania podľa § 421 CSP (nesprávne právne posúdenie) pre nenaplnenie limitu majetkového cenzu.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že právny záver obsiahnutý v napadnutom rozsudku krajského súdu o momente zániku účelnosti nákladov vynaložených poškodeným pri užívaní náhradného motorového vozidla možno považovať z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

10. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj ako („krajský súd“ alebo aj ako „odvolací súd“) podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), po zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Cob/45/2024-291 zo dňa 21.03.2024 nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 476/2024-47 zo dňa 19.12.2024, vec opätovne preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania podaného žalobcom (§ 379 a § 380 CSP) na nariadenom pojednávaní dňa 22.05.2025 a rozhodol tak, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022 v časti výroku I. týkajúceho sa žalovanej istiny zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 268,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 268,80 eura od 18.10.2018 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti výroku I. napadnutý rozsudok potvrdil (výrok II.), v časti výroku II. týkajúceho sa náhrady trov prvoinštančného konania napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovanému voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 27,16 % (výrok III.). Žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania rozsahu 27,16 % (výrok IV.). Ďalej zrušil uznesenie Mestského súdu Bratislava III č.k. B1-26Cb/45/2019-305 zo dňa 01.10.2024 o náhrade trov konania (výrok V.).

11. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

12. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

13. Podľa § 440 Občianskeho zákonníka, kto zodpovedá za škodu spôsobenú zavinením iného, má proti nemu postih.

14. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

15. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

16. Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

17. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovnej zmluve.

18. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., poisťovník má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

19. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah

povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

20. Podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

21. Podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z., ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

22. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

23. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

28. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

29. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

30. V konaní nebolo sporné, že dňa 21.08.2018 došlo k škodovej udalosti, zaevidovanej žalovaným ako poistná udalosť pod č. PU 9566226317 (ďalej aj ako „poistná udalosť“), pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo poškodeného - C. R. značky E. E EČV: D ako aj, že na tomto motorovom vozidle vznikla totálna škoda, a to v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla značky E. I. H., EČV: D ktoré bolo poistené z titulu povinného zmluvného poistenia u žalovaného.

31. V konaní nebolo sporné, že poškodený - C. R. v postavení nájomcu dňa 22.08.2018 uzatvoril so žalobcom v postavení prenajímateľa nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol nájom náhradného motorového vozidla značky M. Y.: R UV a za ktorý žalobca ako prenajímateľ vystavil poškodenému faktúru č. 11809021 na sumu vo výške 1 122 eur.

32. V konaní nebolo sporné, že na poškodenom motorovom vozidle poškodeného - C. R. - značky E. E EČV: D vznikla totálna škoda s tým, že o tejto skutočnosti ho žalovaný informoval dňa 28.08.2018.

33. V konaní nebolo sporné, že poškodený - C. R. mal prenajaté náhradné motorové vozidlo do 07.09.2018.

34. V konaní nebolo sporné, že dňa 07.09.2018 žalobca ako postupník a poškodený - C. R. ako postupca, uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej žalobca prevzal pohľadávku poškodeného na úhradu náhrady škody za nájom náhradného motorového vozidla voči žalovanému a že dňa 30.09.2018 žalobca žalovanému oznámil postúpenie tejto pohľadávky poškodeným.

35. V konaní nebolo sporné, že žalovaný priznal poškodenému náhradu škody za obdobie nájmu náhradného motorového vozidla od 22.08.2018 do 31.08.2018 a ktoré poškodený obdržal od žalovaného dňa 07.09.2018 .

36. V konaní nebolo sporné, že žalovaný poškodenému nepriznal náhradu nákladov za nájom náhradného motorového vozidla za obdobie od 01.09.2018 do 07.09.2018.

37. V konaní nebolo sporné, že žalovaný listom zo dňa 04.10.2018 oznámil žalobcovi, že dňa 03.10.2018 ukončil šetrenie poistnej udalosti.

38. V konaní bolo sporné právne posúdenie otázky účelnosti dĺžky nájmu náhradného motorového vozidla pri totálnej škode vzniknutej na poškodenom motorovom vozidle t. j., či žalobca mal nárok na náhradu škody za nájom náhradného motorového vozidla iba do oznámenia žalovaného mu o totálnej škode na poškodenom motorovom vozidle, alebo či mal nárok na náhradu škody za nájom náhradného motorového vozidla aj za obdobie presahujúce moment oznámenia žalovaného mu o totálnej škode na poškodenom motorovom vozidle.

39. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, s konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku, s napadnutým rozsudkom, s odvolaním žalobcu proti napadnutému rozsudku, s vyjadreniami sporových strán v odvolacom konaní a s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 476/2024-47 zo dňa 19.12.2024, odvolací súd po preskúmaní veci v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokoch I. - V. tohto rozhodnutia.

40. Úlohou odvolacieho súdu bolo preskúmať, či odvolacie dôvody žalobcu sú dôvodné.

41. Odvolací súd mal z obsahu súdneho spisu zistené, že dňa 21.08.2018 došlo k totálnej škode na motorovom vozidle zn. E. E EČV: D vlastníka - C. R. ako poškodeného a to v dôsledku vzniknutej dopravnej nehody spôsobenej motorovým vozidlom E., EČV: D ktoré bolo poistené z titulu povinného zmluvného poistenia u žalovaného. Ďalej mal odvolací súd zistené zo súdneho spisu, že poškodený si prenajal u prenajímateľa (žalobcu) náhradné motorové vozidlo zn. KIA Ceed, EČV: R na základe nájomnej zmluvy zo dňa 22.08.2018 a že prenajímateľ (žalobca) vystavil poškodenému za nájom náhradného motorového vozidla za dobu 17 dní faktúru č. 11809021 na sumu vo výške 1 122 eur. Žalovaný dňa 24.08.2018 vykonal obhliadku poškodeného motorového vozidla, pričom na základe posúdenia jeho všeobecnej hodnoty a predbežných nákladov na jeho opravu, konštatoval vznik tzv. totálnej škody na poškodenom motorovom vozidle a o tejto skutočnosti informoval žalobcu dňa 28.08.2018 a ktorému listom zo dňa 04.10.2018 oznámil, že dňa 03.10.2018 ukončil šetrenie ním uplatnených nákladov s tým, že mu priznal náhradu škody vo výške 384 eur za obdobie nájmu náhradného vozidla od 22.08.2018 do 31.08.2018, avšak žalovaný mu nepriznal náhradu nákladov za nájom motorového vozidla v sume vo výške 462 eur a to za obdobie od 01.09.2018 do 07.09.2018 t. j. za obdobie od oznámenia žalovaným žalobcovi, že na poškodenom motorovom vozidle v dôsledku dopravnej nehody vznikla totálna škoda (priznal mu však o 3 dni nájmu navyše vzhľadom na doručené oznámenie žalobcovi žalovaným dňa 28.08.2018 o vzniku totálnej škody) a to do doby vrátenia poškodeným náhradného motorového vozidla prenajímateľovi, pričom pri určení ceny denného nájmu vychádzal z primeranej ceny porovnateľných motorových vozidiel v danom regióne, ktoré sa pohybovali na úrovni 38,40 eura. Ďalej mal odvolací súd zistené z faktúry č. 11809021 vystavenej žalobcom za nájom náhradného motorového vozidla v sume vo výške 1 122 eur, že stanovená cena nájmu pozostávala zo základnej sadzby vo výške 45 eur bez DPH a tzv. prirážky vo výške 21 eur bez DPH za nezloženie zábezpeky na začiatku prenájmu motorového vozidla a že žalovaný nepriznal žalobcovi náhradu nákladov za účtovanú dennú sadzbu za nájom náhradného motorového vozidla vo výške

66 eur bez DPH, ktorú mu krátil na sumu vo výške 38,40 eura a že žalovaný neuhradil žalobcovi nárok na náhradu nákladov - za dennú sadzbu za nájom náhradného motorového vozidla v sume vo výške 276 eur. Zároveň mal odvolací súd zistené zo súdneho spisu, že dňa 07.09.2018 žalobca ako postupník a poškodený - C. R. ako postupca, uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej žalobca prevzal pohľadávku poškodeného na úhradu náhrady škody za nájom náhradného motorového vozidla voči žalovanému a že dňa 30.09.2018 žalobca oznámil žalovanému postúpenie tejto pohľadávky poškodeným.

42. K odvolacej námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky účelnosti dĺžky nájmu náhradného motorového vozidla pri totálnej škode na poškodenom motorovom vozidle, odvolací súd uvádza s poukazom na nález ÚS SR III. ÚS/476/2024 - 47 zo dňa 19.12.2024 vydaný v tejto veci a v ktorom ústavný súd konštatoval, že už v náleze III. ÚS 602/2022-34 zo 16.02.2023 vyslovil ústavnú neudržateľnosť záveru súdu, že v prípade totálnej škody účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného motorového vozidla zaniká momentom, keď je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je neúčelná a keď žalovaný ako poisťovňa oznámil poškodenému spôsob likvidácie škodovej udalosti (neúčelnosť opravy vozidla) a ktorý vyslovil záver, že za relevantnú dobu možno považovať dobu od zapožičania náhradného motorového vozidla a to do momentu oznámenia poisťovne (žalovaného) o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] a to keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady, že za účelnú dobu nájmu motorového vozidla pri totálnej škode možno považovať dobu od zapožičania náhradného motorového vozidla do momentu oznámenia žalovaného poškodenému o ukončení likvidácie škodovej udalosti a vyplatenia poistného plnenia. Vzhľadom na vyššie citovaný nález ústavného súdu ako aj v súlade s najnovšou judikatúrou (viď nález ÚS SR III. ÚS 602/2022-34 zo 16.02.2023), odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade dôležitým kritériom pre posúdenie účelnosti dĺžky nájmu náhradného motorového vozidla pri totálnej škode na poškodenom motorovom vozidle bol deň vyplatenia poistného plnenia a to 07.09.2018 a zároveň deň odovzdania náhradného motorového vozidla poškodeným prenajímateľovi v tento istý deň (t. j. 07.09.2018). Nakoľko žalovaný priznal poškodenému (žalobcovi) náhradu škody len za obdobie nájmu náhradného motorového vozidla od 22.08.2018 do 31.08.2018 t. j. iba do času jeho informovania žalovaným o skutočnosti, že na poškodenom motorovom vozidle vznikla totálna škoda, odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že žalobcovi prináleží náhrada škody za obdobie nájmu náhradného motorového vozidla od 01.09.2018 do vyplatenia poistného plnenia žalovaným poškodenému a času trvania nájmu náhradného motorového vozidla t. j. do 07.09.2018. Preto odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok v časti výroku I. tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu nákladov za nájom náhradného motorového vozidla aj za obdobie od 01.09.2018 do 07.09.2018 a to v sume vo výške 268,80 eura (38,40 výška denného nájmu x 7 dní=268,80 eura) spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 268,80 eura od 18.10.2018 do zaplatenia.

Odvolací súd preto považuje túto námietku žalobcu za dôvodnú.

43. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil v časti týkajúcej sa odôvodnenosti účelnosti dĺžky nájmu náhradného motorového vozidla pri totálnej škode vzniknutej na poškodenom motorovom vozidle a týmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a vec tak nesprávne právne posúdil ohľadom posúdenia tejto otázky, keď nesprávne považoval náklady za nájom náhradného motorového vozidla vynaložené účelne len do doby, dokiaľ nebolo rozhodnuté žalovaným o hospodárnosti opravy poškodeného motorového vozidla t. j. do doby doručenia oznámenia žalovaného poškodenému o totálnej škode na poškodenom motorovom vozidle, odvolací súd uvádza, že povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodňovať z hľadiska zákonom stanovených obligatórnych náležitostí je súčasťou práva na riadny a spravodlivý proces vylučujúci ľubovôľu súdu pri rozhodovaní a zakladajúci dôveru a presvedčenie strán sporu, že súd sa ich vecou dostatočne náležite zaoberal z hľadiska všetkých nimi tvrdených rozhodujúcich skutočností. Dodržanie zákonných náležitostí pri formulovaní odôvodnenia rozhodnutia predpokladá, že z neho bude vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a že sa v ňom súd adekvátne, čo do myšlienkových postupov racionálne logickým spôsobom vysporiada so všetkými dôkazmi ako aj skutočnosťami, ktoré inak v konaní vyšli najavo a tiež aj s argumentačnými tvrdeniami strán sporu, na ktorých spočívajú ich námietky a je založená ich obrana, pokiaľ majú vzťah k prejednávanej veci. Porušenie práva strany sporu na

riadne odôvodnenie rozsudku znamená upretie jej práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, a súčasne sa jej odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti nemu v rámci riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nedostatočne vysporiadal so spornými skutkovými tvrdeniami strán sporu v intenciách procesného útoku žalobcu a procesnej obrany žalovaného, ktoré nevyhodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, keď dospel k záveru o tom, že nárok žalobcu voči žalovanému je nedôvodný. Nie je potom zrejmé, akými úvahami sa súd prvej inštancie riadil pri posúdení uvedených sporných otázok, a to v kontexte vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie tak nevyplýva, k akým skutkovým zisteniam súd prvej inštancie dospel po vykonanom dokazovaní, aký je vzťah medzi skutkovými zisteniami a jeho úvahami pri hodnotení vykonaného dokazovania a pri formulovaní jeho právnych záverov, nie je z neho zrejmý myšlienkový postup súdu prvej inštancie, ani to akými úvahami sa riadil pri posúdení sporných otázok v konaní, a to aj v kontexte vykonaného dokazovania a procesného útoku žalobcu a procesnej obrany žalovaného.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, výstižne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takémuto uplatňovanému nároku.

Odvolací súd preto považuje túto námietku žalobcu za dôvodnú.

44. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie sa nezaoberal z dôvodu zamietnutia žaloby žalobcom uplatneným úrokom z omeškania vo výške 5 % za oneskorené poskytnutie poistného plnenia s tým, že žalobca zastával názor, že mal nárok na krátené poistné plnenie, ktoré mu malo byť vyplatené do 15 dní odo dňa skončenia šetrenia poistnej udalosti a ktoré mu nebolo vyplatené včas (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), odvolací súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že škodová (poistná) udalosť č. PU 9566226317 nastala dňa 21.08.2018 a že dňa 03.10.2018 ukončil žalovaný šetrenie poistnej udalosti. Odvolací súd ohľadom uplatnených úrokov z omeškania žalobcom, dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania tak, ako si ich uplatnil podanou žalobou a to vo výške 5,00 % ročne zo súdom priznanej sumy vo výške 268,80 eura do 15 dní od skončenia šetrenia poistnej udalosti (03.10.2018 + 15 dní) t. j. od 18.10.2018 do zaplatenia.

Preto odvolací súd považuje túto odvoláciu námietku žalobcu za dôvodnú.

45. V nadväznosti na vyššie uvedené, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021, v ktorom sa uvádza, že hoci vzťah poškodeného a poisťovateľa je vzťahom osobitným (a teda nie bežným vzťahom veriteľ - dlžník), čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 Občianskeho zákonníka, predmetné ustanovenia nemôžu viesť k takému výkladu, ktorým by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej, mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Ústavný súd uviedol, že výklad uvedený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, čím sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy, ktorá má (v rámci zákona o PZP) za cieľ zlepšenie postavenia poškodeného, keďže v zmysle predmetného právneho predpisu bol zákonodarcom vykreovaný osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi. Rovnako aj v súlade so smernicou EP a Rady č. 2009/103/ES sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli povinnosť poisťovne (alebo jej likvidačného zástupcu) do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnymi sankciami, pričom smernica zároveň výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. K identickému právnomu záveru dospel Ústavný súd Slovenskej republiky aj v náleze sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/27/2021 zo dňa 23.02.2022, ktorý v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na citované nálezy ústavného súdu a konštatuje, že ak súdy pri výklade ustanovenia § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP vychádzali

výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcovi odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania), a to s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom Slovenskej republiky označený ako ústavne nesúladný spôsob, akým všeobecné súdy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci. Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky dal do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudok z 21.05.2020 sp. zn. 1Cob/100/2019, rozsudok z 29.09.2020 sp. zn. 2Cob/200/2019 a rozsudok z 27.04.2017 sp. zn. 1Cob/109/2016, v ktorých už Krajský súd v Bratislave prijal záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v ustanovení § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti poisťovateľa platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP včas.

46. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalobca sa odvolal iba v časti nesprávneho právneho posúdenia dĺžky a účelnosti nájmu náhradného motorového vozidla a teda odvolaním nenapadol výšku ceny denného nájmu stanovenej poisťovňou v sume vo výške 38,40 eura bez DPH. Odvolací súd sa preto už nezaoberal touto otázkou, nakoľko by to bolo nad rámec odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní. Odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný (380 CSP).

47. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci.

48. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

49. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

50. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05).

51. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali, alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03) (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. 11. 2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010).

52. Na základe vyššie uvedeného a záverov ÚS SR vyslovených v náleze III. ÚS 476/2024-47 zo dňa 19.12.2024, ktorým zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Cob/45/2024 z 21.03.2024 (poznámka súdu v citovanom náleze nie je uvedené „v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022“) a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. - odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil v časti výroku I. podľa § 388 CSP (výrok I.) a vo výroku II. tohto rozhodnutia - odvolací súd napadnutý rozsudok vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti výroku I. potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP (výrok II.).

53. O náhrade trov prvostupňového konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-170 zo dňa 19.10.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/45/2019-233 zo dňa 15.12.2022 v časti výroku II. týkajúceho sa náhrady trov prvoinštančného

konania zmenil tak, že žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 27,16 % (výrok III.), nakoľko po prepočte na percentá, čistý úspech žalovaného voči žalobcovi v prvoinštančnom konaní je 27,16 %. O výške náhrady trov prvostupňového konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 27,16 % (výrok IV.), nakoľko po prepočte na percentá, čistý úspech žalovaného voči žalobcovi v konaní je 27,16 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

55. Odvolací súd zrušil uznesenie Mestského súdu Bratislava III. č.k. B1-26Cb/45/2019-305 zo dňa 01.10.2024 o výške náhrady trov konania (výrok V.), nakoľko zrušením rozsudku krajského súdu č. k. 6Cob/45/2024-291 zo dňa 21.03.2024 nálezom ÚS SR III. ÚS 476/2024-47 zo dňa 19.12.2024, uznesenie o výške trov konania ako závislé rozhodnutie od existencie rozhodnutia vo veci samej, stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie vo veci samej by uznesenie o výške trov konania nemalo význam a strácalo by rozumný zmysel a odporovalo by to princípu právnej istoty (viď napr. I. ÚS 549/2015, 1Cdo/36/2011, 6Cdo/201/2012 a 2MObdov/4/2012). Odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania v prípade závislosti výrokov, kedy môže prejednať aj závislý výrok bez toho, aby bol odvolateľom napadnutý (§ 379 písm. a) CSP).

56. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných v § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/ a e/ CSP).